

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

พรรษา ๑๑ หนักมากเรื่องความเพียร

เราได้ประมวลความเพียรของเรา มาจำพรรษาบ้านโคก บ้านนามน นี่เป็นสถานที่ที่พ่อแม่ครูจารย์มั่นพักนานอยู่นะ เข้าพรรษาแต่ละปีๆ มันมีเครื่องระลึกเรื่องความเพียร ธรรมตามันก็หนักของมันอยู่แล้วๆ พอเข้าพรรษายิ่งเพิ่มความหนักเข้าไป เช่นอย่างบ้านนามนเป็นต้น บ้านนามนนี้นั่งภาวนากันแตกเราไม่ลืม ดูจะเป็นพรรษา ๑๑ ละมัง บ้านโคกพรรษา ๑๐ บ้านนามนพรรษา ๑๑ บ้านนามนนี้เป็นบ้านที่ความเพียรหนักมากในพรรษานั้น คือกลางวันไม่นอนเลย ถ้าเราไม่นั่งตลอดรุ่งแล้วกลางวันไม่นอน ถ้านั่งตลอดรุ่งแล้วกลางวันพักให้

บ้านนามนนี้เป็นบ้านหนึ่งที่เป็นบ้านความเพียรได้ดีที่สุด คือเด็ดทั้งร่างกาย ทรมาณทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ คือความเพียรมันไม่ได้หนักเสมอกันนะกายกับใจ บางกาลเวลานี้มันจะหนักทางใจมาก ทางกายก็พอทำเนา บางเวลานี้ทั้งกายทั้งใจหนักไปพร้อมกันเลยทำความเพียร บ้านนามนดูว่าเป็นพรรษา ๑๑ เป็นความเพียรที่หนักมากที่สุด คือหนักด้วยกันทั้งใจและกาย นั่งภาวนานี้กันแตก ขนาดนั้นละฟังซิ เหตุที่จะแตกมันไม่ได้แตกในวันนั้นนะ พอคืนวันนี้นั่งตลอดรุ่งมันออกร้อนกัน มันไม่ได้แตกนะ ออกร้อนกัน ที่นี้นั่งมันไม่ถอยละ เอาๆ เวลาเอาอีกนั่งอีก ร้อนมากเข้ามันก็พอง กันพอง ที่นี้นั่งไม่หยุดไม่ถอยกันก็แตก เอาเรื่อยฟาตเรื่อย จากแตกก็เลอะ เป็นแล้วเราเป็น ประจักษ์

นั่นละขนาดนั้นพอดีกันกับกิเลส เรื่องความเพียรกับกิเลสหนัก หนักมาตลอดนะเรา ได้คิดย้อนหลังไปว่าทั้งที่ลุ่มลुकคลุกคลาน จิตใจไม่เป็นท่า แต่ความเพียรอึดๆ อาดๆ เนื่อยๆ ไม่มีนะนี่ ไม่มี พุดตรงๆ นะ มันจะลุ่มลुकคลุกคลานมันก็ลุ่มลुकคลุกคลานไปด้วยกันนั่นแหละ กิเลสหยาบ ใจวุ่นวายทรมาณก็หยาบ ที่จะปล่อยให้กิเลสเหยียบหัวจริงๆ ไม่ละ ต้องอย่างนั้นๆ ความเพียร พรรษาที่ ๑๑ อยู่บ้านนามนนี้ความเพียรกล้ามาก พร้อมทั้งกาย พร้อมทั้งใจ ความเพียรหนักมาก หนักเท่าๆ กัน กลางวันไม่ให้นอนเลย เว้นแต่กลางคืนนั่งตลอดรุ่ง ถ้าวินไหนนั่งตลอดรุ่งกลางวันก็พักให้ ถ้าไม่ตลอดรุ่งกลางวันไม่พัก เวลาง่วงก็เข้าป่า หรือไปอาบน้ำบ้างอะไรบ้าง เข้าป่า

นั่นละวิธีฝึกทรมาณตนเองเราไม่ลืมนะ พรรษา ๑๑ นี่เป็นพรรษาที่หนักมากในเรื่องความเพียรของเรา มันหนักทางกายทางใจด้วยกัน ที่นี้เวลาใจละเอียดเข้าไปมันหนักทางจิต จิตนี้หมุนตัวๆ รางกายดูเหมือนไม่หนักแต่มันก็หนักไปด้วยกันนั่นแหละ เป็นแต่เพียงว่าใจนี้เด่น มันหมุนของมันเรื่อยๆ ท่านแสดงไว้ในตำราว่าพระโสณะ

ประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตก เราก็อ่านในตำรา มันยังไม่เป็นสักขีพยานกันมันก็ไม่ลงกันนะ ในตำราท่านบอกว่าพระโสมพะประกอบความเพียร เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตกว่าอย่างนั้น เราก็อ่านฟังไปธรรมดา

พอมาถึงวาระของเราเข้าเป็นได้ ยอมรับเลย คือมันเดินไม่รู้จักหยุด ถ้าลงได้ก้าวเข้าทางจงกรมจนกระทั่งจะก้าวขาไม่ออกมันถึงจะออกจากทางจงกรม คือความเพียร มันหมุนของมันอยู่ตลอด ที่นี้กลางคืนก็เดิน กลางวันก็เดิน เวลาไหนก็เดิน ฝ่าเท้าไม่แตกได้อย่างไร แตก บางทีได้เอามาดูนะ เอาฝ่าเท้ามาดูจริงๆ มันแตกเหวอ ทำไมมันออกร้อนนัก ไม่แตก แต่เวลาเรามาลูบนี้มันเสียว มันกำลังจะเข้าถึงเนื้อ เดินจงกรมไม่รู้จักหยุดอย่างนั้นละ

เรื่องความเพียรนี้หนักมากอยู่ นิสัยของเรามันไม่ค่อยเบาละอะไรก็ดี ถ้าลงได้ทำแล้วมันไม่เบาสักอย่างละ มันนิสัยอย่างนี้จริงจังทุกอย่าง มันไม่ได้เบา เหลาะ ๆ แหละ ๆ เก้ง ๆ ก้าง ๆ แบบไม่มีสตินี้ไม่มี มองดูพระปู้เราจับปู้บนะ เพราะเราเคยมาทำอะไรแล้วมานี้ผลหรือไม่ผล มันดูแล้ว คือมันจ่อ ๆ ตลอดเวลา เหมือนเจ้าของเคยจ่อเจ้าของแต่ก่อน นี่ละความเพียรฆ่ากิเลสหนักมากนะ ไม่ใช่เล่น ๆ หนักมากอยู่ สตินี้จับติดเลย สติสำคัญมากทีเดียวเรื่องความเพียร ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่ผลเลย นั่นฟังขณะตั้งสติ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่ยอมให้ผลเลย

นี่ละเอาสตินี้บังคับกิเลส กิเลสก็ออกพ้นผ่านไม่ได้ ถ้าผลเมื่อไรกิเลสออกทำลายเจ้าของ เมื่อสติดีสังขารของกิเลสก็ไม่เกิด ใจก็ประคองตัวไปได้ ๆ สติครอบอยู่ตลอดเลย ประคองตัวได้ก็ค่อยตั้งรากตั้งฐานขึ้นมาได้อย่างนั้น ถ้าความเพียรหยอก ๆ แหย็ก ๆ ไม่จริงไม่จังเหลาะ ๆ แหละ ๆ โอ๊ย ไม่ได้เรื่องนะ จริงทุกอย่างมันถึงได้เรื่องนะ นั่งตลอดรุ่งก็จนพ่อแม่ครูจารย์ท่านรังเอาไว้ คือวันไหนได้นั่งตลอดรุ่งแล้วจะได้มาเล่าธรรมอัศจรรย์ในเวลาจนตรอกจนมุมให้ท่านฟังทุกวัน ถ้าว่าง ๆ เช่นตอนเช้าจ้งหันแล้วว่าง ๆ พุดตอนนั้นก็พุด หรือตอนบ่าย ถ้าวันไหนได้นั่งตลอดรุ่งวันนั้นละเป็นวันเอาจริงเอาจัง เหมือนว่าโลกธาตุไหวความเพียรนะ มันหนักของมัน จิตก็หนักของจิต ความเพียรหนัก สติทุกอย่างหนักหมด

นั่นละได้ความอัศจรรย์ขึ้นมา มาเล่าให้ท่านฟัง ท่านได้ยับยั้งเอาไว้ ท่านยกมาพุดเท่านั้นเราก็ไม่นั่งตลอดรุ่งอีกนะ ม้าตัวไหนมันคึกมันคะนองมากสารถีฝึกม้าเขาฝึกทรมานอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกหนัก เอาจนกระทั่งมันลดยศลง ๆ การฝึกทรมานเขาก็ลดลง ๆ จนกระทั่งถึงม้าใช้การใช้งานได้ การฝึกเช่นนั้นเขาก็พักไปหยุดไป เท่านั้นละเราก็เข้าใจแล้ว ท่านพุดเพียงเท่านั้น

คือเราไปเล่าให้ท่านฟัง เวลาขึ้นไปนี่เหมือนผ้าพับไว้ ขึ้นไปหาท่านเคารพ บทเวลาธรรมะออกนี้ โห้ย มันเหมือนแชมเปียนฟุ้งๆ ท่านก็นั่งฟัง บำมันขึ้นท่านก็จะว่า ละ ท่านนึกในใจบ้ำมันขึ้น มันเอาจริง ๆ พูดยี่เสียงสั้น พลังของใจมันฟุ้งๆ มันเป็นมาแต่กลางคืน เวลาเราเล่าให้ท่านฟังมันก็พลังอันนั้นออก มันก็ฟุ้งๆ เล่าให้ท่านฟัง เอาขนาดนั้นละกิเลสถึงได้ม้วนเสื่อลงไป เอาหนักขนาดนั้นละ เฉพาะความเพียรเรานี่ ๙ ปีเต็ม ความเพียรอย่างหนักหน่วงมากที่สุดทีเดียว ไม่ใช่ความเพียรธรรมดา เป็นเวลา ๙ ปี ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ เก้าปีเต็ม อันนี้หนักมากที่สุดทีเดียว ไม่ได้ล้มหลวมตากกลางวันกลางคืน ตื่นนอนนี้ดีดผิงๆ เลย ใครนอนอยู่ด้วยกันเวลาเราตื่นนอนพระจะรู้ นะ สมมุติว่าพระนอนด้วยกันจะตื่นนอน คือมันไม่ตื่นธรรมดา ดีดผิงเลย ดีดผิงๆ เลย

๑๖ พรรษาผ่านได้ ผ่านได้โดยสิ้นเชิงกิเลสม้วนเสื่อหมดพรรษาที่ ๑๖ พอพรรษาที่ ๑๘ ก็มาฝึกนอนเสียใหม่ คือนอนนี้มันเหมือนแม่เนื้อตีนนายพรานนะ ดีดผิงๆ เลย ถึงพรรษา ๑๖ เต็ม นั้นละจะว่าลงเวทีก็ว่าได้ พรรษา ๑๖ ลงเวที พอพรรษา ๑๘ ฝึกหัดการหลับการนอนใหม่ คือการหลับนอนในเวลาขึ้นเวทีมันไม่ได้หลับนอนธรรมดา มันตื่นตัวตลอดฟุ้งๆ ตื่นนอนนี้ดีดผิงเลยเชียว ไม่ได้ตื่นนอนธรรมดา ตื่นแบบดีดผิงๆ เรามาฝึกเรื่องตื่นนอนให้รู้จักทิศทางอะไรก่อนแล้วค่อยลุกขึ้นธรรมดา มันก็ยังไม่ได้ง่ายๆ นะ พอรู้สึกมันดีดแล้ว พอรู้สึกมันดีดก่อนแล้วๆ

พากันตั้งใจจะเข้าพรรษาภาวนาให้ดีนะ ตั้งใจภาวนาเข้าพรรษา ไม่มีงานมีการอะไรให้ดูหัวใจตัวมันดีดมันตื่น หัวใจละตื่นที่สุด บังคับมันให้ดี อาหารนี่ละสำคัญ เรื่องอาหารกับความเพียรมีส่วนเกี่ยวข้อง ถ้าเรารับประทานอิมๆ อย่างนี้ภาวนาไม่เป็นทำนะ ต้องให้อาหารน้อยลงน้อยอยู่เสมอ การภาวนาก็ค่อยดีดๆ การพินใจพินยาก การพินกายไม่ยาก เดินมาจนจะไม่ถึงหมู่บ้าน พอฉันเสร็จแล้วเหมือนม้าแข่ง กำลังทางร่างกายมันรวดเร็ว กำลังทางใจขื่นยาก เพราะฉะนั้นจึงพินทางใจขื่นให้มากที่สุดทีเดียว เอาละที่นี้ให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ